

Ἡ Λίμνη

Ἡ αὐαισθησία εἶναι μιὰ λίμνη
ἀνάμεσα στὰ γυμνά βουνά
τῆς ἀνθρωπότητας.
Κάθε γλάρος, κάθε σύννεφο,
περαστικὲς σκιὲς τῆς ξηρᾶς,
ἔχει τὴν ἄσπρη του τὴν ἀντανάκλαση.
ὁ ἥλιος ὁ βαρὺς
ὄρεύει μὲ μύριους σπινθῆρες,
ὁ ἀέρας τοῦ βορρᾶ
ἀφρίζει στὰ γκρίζα τὰ κύματα,
ἀκόμη καὶ τῆς ἐλιᾶς τὸ φύλλο
πέφτοντας ἔλαφρά — ἔλαφρά
ξεκινᾷ γύρω — γύρω
κύκλο μὲ κύκλο τὶς λεπτὲς ρυτίδες.

Τὰ παιδιά τοῦ βουνοῦ διασκεδάζουν
πετῶντας ἄσκοπα πέτρες μὲς στὰ ἤσυχά νερά,
οἱ γυναῖκες κουρασμένες
ρίχνουν στὰ ρηχὰ τὰ πικρὰ σκουπίδια,
τὰ βατράχια γελᾶνε χοντρά
ἀπ' τὶς λάσπες καὶ τὰ καλάμια.
Κι' ὁ ψαράς μὲ τὸ λεπτὸ τὸ δίχτυ
φέρει στὸ φῶς
ὄχι γυαλιστερὰ πολύχρωμα
θαυμάσια ψάρια ποὺ ζητᾶ,
μὰ μπλεγμένα φύκια
τενεκέδες σκουριασμένους
καὶ σπασμένα κοφτερὰ μπουκάλια.